

Πρωτ. Βασιλείου Α. Γεωργόπουλου
Επικούρου Καθηγητού Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

Η ΑΙΡΕΤΙΚΗ ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΑΝΤΒΕΝΤΙΣΤΩΝ ΤΗΣ Ζ' ΗΜΕΡΑΣ

Οί Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας είναι αίρετική κίνηση έσχατολογικού - χιλιαστικού χαρακτήρα, βασικές διδασκαλίες της οποίας, είναι απόλυτως ασυμβίβαστες όχι μόνο με την Όρθόδοξη πίστη μας, αλλά και με κλάδους και αυτό του ιστορικού Προτεσταντισμού, όπως των Λουθηρανών και των Μεταρρυθμισμένων.

Ο καλβινιστής δογματικός Α. Hoekema στο κλασικό έργο του για τις αίρεσεις πολλάκις έπισημαίνει την εκ μέρους των Αντβεντιστών απόρριψη διδασκαλιών όχι μόνο του ιστορικού χριστιανισμού αλλά και αυτών των παραδοσιακών προτεσταντικών κλάδων¹.

Μεταξύ των άλλων κακοδοξιών της ή κίνηση εκφράζει και μία αίρετική Χριστολογία. Βεβαίως έπισημα δέν άρνούνται οί Αντβεντιστές της Έβδομης Ημέρας τή Θεότητα του Χριστού αλλά αυτό δέν σημαίνει ότι φρονούν όλοι όρθως για τό πρόσωπο του Κυρίου.

Έτσι βλέπουμε όρισμένους Αντβεντιστές θεολόγους, όχι όλους, νά ταυτίζουν τό πρόσωπο του Υίου και Λόγου του Θεού πριν τήν Έναθρώπιση Του μέ τόν Αρχάγγελο Μιχαήλ. Χαρακτηριστική περίπτωση, άποτελεί έν προκειμένω ό Αντβεντιστής θεολόγος Arthur E. Lickey, καθώς ισχυρίζεται, διαστρεβλώνοντας τά χωρία (Α' Θεσ. 4, 16. Ίωάν. 5. 25. Άποκ. 12, 7), ότι τά έν λόγω χωρία «άποκαλύπτουν ότι ό Μιχαήλ είναι ό Χριστός»².

Είμαι έμφανές τό κακόδοξο της ταύτιση, αλλά και τό βλάσφημο του ισχυρισμού, νά ταυτίζεται τό δεύτερο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος μ' ένα κτίσμα, όπως είναι ό Αρχάγγελος Μιχαήλ. Ο Θεός Λόγος δέν μπορεί να συγκριθεί μέ κανένα κτιστό δημιούργημα. Πολύ περισσότερο δέν ταυτίζεται μέ κανένα άγγελο ή αρχάγγελο. Έπ' αυτού ή Αγία Γραφή είναι σαφέστατη (Έβρ. 1, 4-14). Ταυτοχρόνως είναι πρόσωπο πού τό λατρεύουν οί Άγγελοι χωρίς νά συναριθμείται ή ταυτίζεται μέ κάποιο άγγελικό κτιστό δημιούργημα (Δευτ. 32, 43. Ψαλμ. 96, 7. Πρβλ. Έβρ. 1, 6. Δαν. 7, 13-14. Ίωάν. 5, 23. Φιλ. 2, 10-11. Άποκ. 5, 12-13).

Πόσο αυθαίρετος είναι ό ισχυρισμός των Αντβεντιστών μαρτυρείται και από τό γεγονός ότι επικαλούνται και τό Ίωάν. 5, 25 όπου σαφώς εκεί αναφέρεται ως «Υίός του Θεού». Ουδέποτε Άγγελος στην Αγία Γραφή όνομάστηκε έτσι. Ο Κύριος είναι ό Υίός του Θεού ό Μονογενής (Ίωάν. 1, 14. 18. 3, 16. Α' Ίωάν. 4' 9. Έβρ. 1, 1), ένω ό Μιχαήλ είναι κτίσμα δημιουργημένο από τόν Χριστό (Κολ. 1, 16).

Επίσης στό Ίούδα 9 παρατηρούμε τόν Αρχάγγελο Μιχαήλ νά λέει στόν διάβολο «έπιτημήσαι σοι ύριος» (Πρβλ. Ζαχ. 3, 2-3). Βλέπουμε όμως

ὅτι ὁ Κύριος πού ἐπιτιμᾷ τόν διάβολο καί τόν ὁποῖο σαφῶς διακρίνει καί ἀναφέρει ὁ ἀρχάγγελος Μιχαήλ, εἶναι ὁ Χριστός (Μάρκ. 3, 11-12. Μάρκ. 1, 25). [Ὁ κακόδοξος αὐτός ἰσχυρισμός ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ Μιχαήλ ἀποτελεῖ καί διδασκαλία τῶν «Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά»].

Στίς κακοδοξίες τῶν Ἀντβεντιστῶν τῆς Ζ' Ἡμέρας σχετικά μέ τό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου ἀνήκουν καί οἱ ἐπίσημες δογματικές θέσεις πού διατυπώνει ἡ κίνηση σχετικά μέ τό μυστήριον τῆς Ἐνσάρκου θείας Οἰκονομίας τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Σύμφωνα μέ τήν αἴρεση: I) ὁ Χριστός προσέλαβε ἀμαρτωλή ἀνθρώπινη φύση, II) εἶχε τή δυνατότητα ν' ἀμαρτήσῃ ἀσχέτως ἀπό τό ὅτι δέν ἀμάρτησε, καί III) πειράστηκε ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ἀναφέρουν χαρακτηριστικά τά ἑξῆς κακόδοξα:

I) «Ὁ Χριστός ἔλαβε τήν ἀνθρώπινη φύση φορτωμένη μέ τίς συνέπειες τῆς ἀμαρτίας»³. «Ἐλαβε τή φύση τοῦ ἀνθρώπου στήν ἀμαρτωλή κατάστασή της»⁴.

II) «Ὁ πειρασμός καί τό ἐνδεχόμενο νά ἀμαρτήσῃ ἦταν πραγματικά στόν Χριστό. Ἐάν δέν μπορούσε νά ἀμαρτήσῃ δέν θά ἦταν καί ἀνθρώπινο παράδειγμα γιά μᾶς»⁵.

«Ἄν ὁ Χριστός ἦταν προικισμένος ἀπό τήν ἀρχή μέ τό ἀπόλυτα ἄμεμπτο ἢ μέ τό ἀδύνατο νά ἀμαρτήσῃ δέν θά μπορούσε νά εἶναι ἀληθινός ἄνθρωπος καί οὔτε τύπος γιά μίμηση»⁶.

III) «Αὐτός ἦταν ὅπως ἐμεῖς, πού πειράστηκε ὅπως ἀκριβῶς καί μεῖς, ἀπέδειξε πῶς ὅσοι ἐξαρτῶνται ἀπό τήν δύναμη τοῦ Θεοῦ, μποροῦν νά ἀπαλλαγοῦν ἀπό τά γρανάζια τῆς ἀμαρτίας»⁷.

«Ἐζησε στή γῆ ἀντιμετωπίζοντας τίς ἴδιες μέ μᾶς δοκιμασίες, τούς ἴδιους πειρασμούς»⁸.

Ἀντιθέτως ὁμως πρός τίς πλάνες τῶν Ἀντβεντιστῶν, σταθερό δίδαγμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τῶν θεοφόρων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας, εἶναι ὅτι ὁ Θεός Λόγος κατὰ τήν Ἐνσάρκωσή Του προσέλαβε ἀνθρώπινη φύση, καθαρή καί ἀμόλυντη ἀπό κάθε ἴχνος ἀμαρτίας, ὅπως ἦταν ἡ ἀνθρώπινη φύση πρὶν τήν εἴσοδο τῆς ἀμαρτίας στή ζωή τῶν γεναρχῶν.

Στήν Ἁγία Γραφή βλέπουμε ὁ Θεάνθρωπος νά χαρακτηρίζεται «ἅγιος καί δίκαιος» (Πράξ. 3, 14), «ἄμωμος καί ἄσπιλος» (Α' Πέτρο. 1, 19), «ἀγνός» (Α' Ἰωάν. 3, 3), «ὁσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος ἀπό τῶν ἀμαρτωλῶν» (Ἐβρ. 7, 26). Προπτωτική δηλαδή ἀνθρώπινη φύση εἶχε ὁ Κύριος καί ὄχι μεταπτωτική στήν ἀμαρτωλή κατάστασή της, ὅπως κακόδοξα διδάσκουν οἱ Ἀντβεντιστές. Τοῦτο τονίζεται μέ σαφήνεια καί στήν ὑμνολογία τῆς Ἐκκλησίας μας πού ἀναφέρει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ὁ «πάσης ἐπέκεινα καθαρότητος» (Στιχηρό Αἰῶν Θεοφανείων).

Κακόδοξη, εἶναι ἐπίσης ἡ ἄποψη τῶν Ἀντβεντιστῶν ὅτι ὁ Χριστός μπορούσε νά ἀμαρτήσῃ, ὅτι πειράστηκε ὅπως οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι, ἀλλά ἀγωνίστηκε καί δέν ἀμάρτησε ὥστε νά ἀποτελεῖ ἠθικό πρότυπο γιά μᾶς. Οἱ

ἀπόψεις αὐτές τῶν Ἀντβεντιστῶν σχετικά μέ τό πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου εἶναι οὐσιαστικῶς υἰοθέτηση καί ἐπανάληψη κακόδοξων ἀντιλήψεων πού εἶχαν διατυπωθεῖ ἀπό τούς αἰρετικούς Θεόδωρο Μοψουεστίας καί τόν Νεστόριο.

Ἀντιθέτως, ὁ Χριστός ἦταν ἀδύνατον νά ἀμαρτήσῃ. Δέν ἀμφιταλαντεύτηκε ποτέ νά ἐπιλέξει τό καλό ἢ τό κακό (Ἡσαΐα 7, 15-16). Ὁ Χριστός δέν μποροῦσε νά ἀμαρτήσῃ καθόλου, γιατί δέν ἐνοχλοῦνταν ἀπό πάθη ἀμαρτωλά καί δέν κινοῦνταν ἀπό κάποια ἐσωτερική ἀμαρτητική ροπή.

Ἡ ἀναμαρτησία του εἶναι ἀπόλυτη, ὄντολογική. Θεμέλιο τῆς ἀπόλυτης ἀναμαρτησίας τοῦ Κυρίου, εἶναι ἡ ὑποστατική ἔνωση τῶν δύο φύσεων Του. Ἐπιπλέον δέν μποροῦσε νά ἀμαρτήσῃ, γιατί ἡ ἀνθρώπινη θέλησή Του πού εἶχε καί αὐτή θεωθεῖ ἐξ ἄκρας συλλήψεως, ὅπως ὅλη ἡ ἀνθρώπινη φύση Του, ὑποτάσσονταν ἐλεύθερα καί ἁρμονικά στή θεία θέληση.

Τόν ἀπόλυτο χαρακτήρα τῆς ἀναμαρτησίας τοῦ Κυρίου, βλέπουμε νά τό βεβαιώνει πολλαπλῶς ἡ Ἁγία Γραφή. Μοναδικό παραμένει τό ἐρώτημα τοῦ Κυρίου «*Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περί ἀμαρτίας*» (Ἰωάν. 8, 46). Ἀλλά καί γιά τό διάβολο ὁ Κύριος διακήρυξε ὅτι «*ἐν ἐμοί οὐκ ἔχει οὐδέν*» (Ἰωάν. 14, 30).

Μέ τήν ἴδια ἔμφαση διακηρύττει καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος «*ἄρα Χριστός ἀμαρτίας διάκονος; μή γένοιτο*» (Γαλ. 2, 17. Πρβλ. Β' Κορ. 5,21). Τό ἴδιο μᾶς διαβεβαιώνει καί ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης λέγοντας γιά τόν Χριστό «*καί ἀμαρτία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστι*» (Α' Ἰωάν. 3, 5) ὅπως ἐπίσης καί ὁ Ἀπόστολος Πέτρος «*ὅς ἀμαρτίαν οὐκ ἐποίησεν, οὐδέ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ*» (Α' Πέτρ. 2, 22).

Θά ὀλοκληρώσουμε τήν ἀναφορά μας ὑπενθυμίζοντας τά ὅσα ἀναφέρει σχετικά, μέ τή χαρακτηριστική του ἀκρίβεια, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς: «*Γι' αὐτό ἀναφάνηκε νέος Ἀδάμ ὁ Χριστός, ὁ ὁποῖος κατά τόν Ἡσαΐα δέν διέπραξε ἀμαρτία οὔτε διανοήθηκε, πολύ περισσότερο οὔτε ἐλάλησε· διότι δέν εὐρέθηκε δόλος στό στόμα του. Δέν εἶπε ἐκ τοῦ στόματος, ἀλλά ἐν τῷ στόματι, ὥστε καί τό ἄψογο τῶν λογισμῶν νά ὑποσημάνῃ, (...) κι ἀναδείχθηκε πραγματικά ἀγαθός καί ποιητής ἀγαθῶν ἔργων, ἀφοῦ ἔγινε ἕνας ἄνθρωπος ἀναμάρτητος καί ἀναφάνηκε στόν Χριστό ἡ καθαρότητα πού ἐγκαινίασε αὐτός στήν ἀνθρώπινη φύση»⁹.*

¹Βλ. Βλ. Anthony Hoekema, *The Four Major Cults*, 1963, σσ.142-143.

²Βλ. Α. Ε. Lickey, *Μηνύματα εἰς τον Σύγχρονον Ἄνθρωπον*, 1960, σ. 104.

³Βλ. 27 Βασικά Πιστεύω, σ. 53.

⁴Βλ. 27 Βασικά Πιστεύω, σ. 56.

⁵Βλ. 27 Βασικά Πιστεύω, σ. 54.

⁶Βλ. 27 Βασικά Πιστεύω, σ. 55.

⁷Βλ. 27 Βασικά Πιστεύω, σ. 55.

⁸Βλ. E.White, *ήματα προς τόν Χριστό*, 1989⁶, σ.58

⁹Βλ.Όμιλία 16, 12. ΕΠΕ 9,439